

- EN OFÖRGLÖMLIG MC RESA I SKOTTLAND -

Äntligen på väg. Efter sju sorger och åtta bedrävelser, när bl a båten vi skulle åka med brann, är vi på nu på väg på vår länge planerade Skottlandsresa.

En och en, eller i smågrupper, strålar vi samman i Trelleborg vid incheckningen till TT-Lines terminal. 16 Vulcanmaskiner och 29 förväntansfulla resenärer. 3 maskiner är "singelmaskiner" vilket skall visa sig vara utmärkt framgent.

I baren på Nils Holgerson (färjan heter så) går vi igenom morgondagens transportsträcka genom Tyskland. Vi måste köra mot klockan. Vi lägger till 7.30 i Travemünde och skall vara senast 17.00 i Amsterdam. Det blir en resa genom regn och dimma längs autobahn. Det visar sig omöjligt att hålla ihop gruppen men vi har bestämt att träffas utanför Amsterdam på en av rastplatserna längs motorvägen. De flesta dyker upp men vi saknar fem personer och fyra mc. Kan inte vänta utan kör i rusningstrafiken ringen runt Amsterdam mot Ijmuiden och färjeterminalen där. Incheckning med detsamma! Vi halar ut på tiden men inga ytterligare vulcanmotor-cyklar dyker upp.

När färjan lägger ut är den givna mötesplatsen åter baren. Vi utbyter erfarenheter om dagens körning och unnar oss några välförtjänta öl efter den tuffa körningen. Våra saknade vänner ansluter, de har rullat ombord 12 minuter innan färjan lade ut. Anna berättar att de börjat planera för en extra natt i Amsterdam när de får besked av damen på den bensinstation de stannat vid att det är 20 min till färjeläget. Då är klockan 17.30. Med nyvunnet hopp kastar de sig upp på sina cyklar, 1 meanstreak, 2 V1500 och 1 V800. De är ju från Stockholm och vana vid stadstrafik så de grejar det, men det var nog tur att inga fartkontroller fanns längs färdvägen. Gissa om vi andra tycker det känns skönt.

Den långa resan genom Tyskland har tagit ut sin rätt och efter en gemensam middag knoppar de flesta ganska snart in.

Kl 09.00 lokal tid lägger vi till i Newcastle och formationskör genom sta'n. Det är inte lätt vid rondeller och rödljus men vi lyckas hålla ihop gruppen mycket tack vare det körsystem vi använder. Ha alltid koll på bakomvarande kamrat så han/hon är med. Innan vi avslutat den första dagsetappen i England/Skottland har fyra st lagt sina motorcyklar. Merparten vid start i ett vägskäl. Det beror dels på de våta vägarna men också på den annorlunda asfalten. Dagens mål är Edinburgh. Vi har bokat 8 st stora mobile homes (villavagnar) på Mortonhall feriepark. Det är nog med blandade känslor vi tar våra vagnar i besittning. De flesta känner varann sedan tidigare mc-träffar och vulcan-arrangemang då vi åkt tillsammans men några skall dela boende med okända.

Vagnarna överträffar våra förväntningar. Här finns två sovrum, kök med all utrustning, dusch och wc samt ett rymligt vardagsrum.

En snabb dusch sedan är åtta av oss på väg in till Edinburgh. På väg till bussen möter vi Lasse som varit på jakt efter en reservdel till sin släpvagn. Han är stressad tror att klockan är sex när den i själva verket är fyra. Han har ställt om klockan åt fel håll. Vid den upptäckten får han ny energi och innan vi hunnit på bussen susar han och Mi förbi på väg in till Edinburgh och mc-butiken.

Efter en rolig, annorlunda rundvandring i whiskyns historia på the Scotch Whisky Heritage Centre, har vi fått grunden för våra fortsatta destilleribesök under resan.

Hungriga letar vi upp en av pubarna längs The Mall och smakar vår första riktiga skotska mat. Inte så dumt även om jag läst devisen "On the Continent they have good food, in Scotland they have good table manner".

På lördagsmorgon när vi kör vidare sänder vi en medlidsam tanke till det motorcykelgäng bestående av enbart tandläkare! som vi träffat ombord på båten och som lustigt nog campat på Mortonhall också. De håller på att packa ihop sina våta tält och pinaler. Skottland är inget särskilt lyckat land att tälta i, vilket kommer att visa sig dagligen under vår resa, i form av regnskurar och stundtals hagel.

Vi kör genom ett grönskande landskap upp mot skotska gränsen. Vårt första stopp gör vi vid Edradur destilleri. Det minsta i Skottland. Vi bjuds på whisky och visas runt på ett minst sagt annorlunda destilleri. Här görs fortfarande allt för hand som det gjorts sedan starten för över hundra år sedan.

Ett stopp till längs vägen blir det och det är en av de stora "måstena" när man besöker den här delen av landet. Blair Castle, enda slottet i Skottland som har rätt att hålla en egen armé. Vi kommer och slipper betala inträde när vi berättar att vi bara vill ta oss en titt utifrån och få några bilder på detta vita sagoslott med torn och tinnar.

Leif har lite ont i ryggen så verktygen som förvaras i Lasses fantastiska släpkärra, den är bara så läcker, plockas fram för att justera styret så det kommer lite lägre.

På eftermiddagen anländer vi till Fort Williams vid södra delen av Loch Linnie. Här skall vi bo i mobile homes en hel vecka och göra organiserade och spontana turer i omgivningarna.

Vid det här laget är vi vana vid att campera ihop. Alla kör in till Fort Williams för att botanisera i livsmedelsaffärer och inhandla frukostmat men även middagsmat så man slipper gå ut och äta. Det är dyrt att äta ute på den här ön.

Söndagen använder de flesta till att bekanta sig med Fort Williams affärer och pubar men måndagsmorgon samlas de flesta av oss för en kortare tur ut till Atlankusten. 15 Vulkanmaskiner som dundrar fram känns härligt. Det är en alldeles speciell känsla. Vi stoppar vid Finnegan-monumentet. Vi utgör en annorlunda turistgrupp i våra skinnkläder och gortextställ mot de bussgrupper som också håller här.

Resan går vidare ut på västsidan. Det är en imponerande syn med havet som vräker sig mot klipporna. Maffigt! Blåst är något vi under veckan som går kommer att vänja oss vid, liksom det ständiga skvättandet ovanifrån. Åka enbart i skinnställ är lönlöst. Regnstället är guld värt.

Ett plus när man kör mc i Skottland är att alla vägar är asfalterade, även de som hemma skulle betecknas som kostigar. På kartan är också alla singeltrack roads (där man endast kan mötas på särskilda mötesplatser (passing points), markerade med streckade linjer. Bra att veta när man planerar körningen vid köksbordet innan.

Vi ser en del roliga varningsskyltar under veckan. T ex varningsskylten "elderly people" en skylt ömsint illustrerad med ett äldre böjt käppförsett par. Vi ser också varningsskyltar för får. Fåren finns överallt. Som vita stenar avtecknar de sig uppe på de gröna sluttningarna och som lugnt betande längs vägkanten eller ibland rent av stående uppe på vägen. Man kan till 99% vara säker på att de aldrig, som rådjur och andra vilda djur, rusar tvärs över vägen. De mer härdade vuxna fåren bevärdigar oss oftast inte ens med en blick där de betar längs vägrenen, medan lammen snabbt dyker in bakom mammans skyddande kropp.

På måndagskvällen drar vi alla in till staden och McTavish restaurang för middag med skotskt show bestående av dans, framförd i kilt, sång och musik. Ja musik på vad? Säckpipa förstås! Den väderbitne sjömansliknande chiefen på stället visar sig vara göteborgare, okarakteristiskt kärv i början men det är inte överord när han säger att maten är god. Verkligt god. Leif och jag tar också en svängom på golvet men Krister påpekar efteråt att man danser inte på pubar. Leif berättar när han kommer från herrtoan att det finns whiskykonfederer! Måste testas. Han blir tillbakaskickad till toan för att handla.

En trevlig början på kvällen alltså som avslutas i samma tecken på en av pubarna. Hela gänget bjuds på öl av en av pubgästerna. Det visar sig att han är engelsk representant för Kawasaki och på rundresa i Skottland.

Tisdagsmorgon är vi ett gäng på 6 personer som utrustade med matsäck ställer in siktet på skotska trädgårdar. Efter några mil lämnar vi lochen för att vika av in mot landet. Här kan man tala om småvägar. Undrar fortfarande hur det gått om vi fått möte när vi sakta körde nedför den slingrade vägen mot sjön och gårdarna som nyss brett ut sig inför våra blickar från toppen av bergskammen vi står på.

Trädgårdarna då. Jo det var spännande. En privat trädgård, typiskt engelsk, en slottsträdgård (helt underbar) och en walled garden (muromgårdad trädgård). Vid den sistnämnda intar vi vår medhavda matsäck och hinner precis avsluta den innan dagens första regnskur. Inträdet till trädgårdarna betalar man i en qnikbössa vid entrén.

Överallt där vi kör kantas vägarna av gigantiska rhododendronsnår och på många ställen lyser bergssidorna i lilarosa av rhododendron. Det är ett underbart vackert landskap. Innan vi vänder åter norrut stannar vi i hamnen i Oban. Vi besöker inte destilleriet här, även om Obanwhiskyn med inslag av havets salta tillhör en av mina favoriter. Där vi står med ryggen mot fiskebåtar och färjor som trängs i hamnen tillsammans med små segelbåtar, har vi ett lustigt halvfärdigt romerskinspirerat byggnadsverk ovanför oss på en av kullarna. Det ser ut som ett Kolloseum i miniformat. Tanken var att det en gång i tiden skulle bli bostad för en av stadens krösusar. Själva byggnationen var lovvärd eftersom det startades som ett projekt för stadens arbetslösa, men pengarna sinade så huset blev aldrig färdigbyggt. Nu står det alltså som ett inseglingsmärke ovanför staden.

Onsdag är den stora Skyetur-dagen. Vi kör tidigt för att hinna med färjan över till ön. I färjeläget väntar en trist överraskning. Vi får inte köra ombord alla 16 cyklarna utan max 12. Fyra skulle således bli kvar. Snabbt delas gruppen upp och de som blir kvar skall komma efter med nästa färja 1 ½ timme senare.

Över på Skye erbjuds en fantastisk körning. Hojarna glider runt i de härliga kurvorna och det är som att befinna sig i Norge eller Alperna. Vattenfallen kastar sig nedför bergssidorna ovanför oss och nedanför oss breder Atlanten ut sig. Landskapet är kargare och bergen skiftar i lila. Det är storslaget och tar andan ur en.

Vårt mål på Skye är Tallisker destilleri där vi vandrar runt och tittar – luktar – smakar –handlar. Sen blir det väntan på resten av gänget.

Matsäcken vi haft med är för länge sedan uppäten. Vi träffar en svensk tjej som berättar att det är hennes tredje säsong på Skye. Hon jobbar på ett av de tre hotell som ligger längst norrut på ön. Inga svenskar hittar dit, bara danskar och tyskar så hon är lyrisk över att få höra svenska. Tyvärr hinner vi inte besöka hennes del av ön utan ställer kosan mot bron som förbinder Skye med fastlandet. Broavgiften på £ 2.90 per mc reduceras till£ 1 när bropersonalen tipsar oss om att köpa ett förmånshäfte. "Resten av pengarna kan ni ta till en öl i kväll" säger den vänlige brovakten.

Det blir en fantastisk åkning högst upp på bergen med storslagna vyer, kilometerlånga fjällsjöar och underbara vägar. Det bara inte går att låta bli att dra på gasen och flyta genom kurvorna. Det är härligt. Eller som Björne säger "Det är skillnad på att åka och köra motorcykel". Han syftar på resan genom Tyskland.

Det blir en sen middag hemma i villavagnen den här dagen.

Nästa dag är det torsdag och vi har bestämt att fira midsommarafton idag eftersom vi inte vill fira på fredagen då vi har resdag på lördagsmorgon.

Några i gänget passar på att åka upp till Loch Ness och Inverness i jakten på Nessie – sjöodjuret.

En midsommarstång växer fram under med hjälp av inköpta och plockade blommor. Under tiden har Leif lyckats låna ihop bänkar och bord från övriga delar av parken och de levereras tjänstvilligt med parkens egen jeep och kärra. Tre mc får vara motvikt när pressenningen som skall tjänstgöra som tak spänns upp.

Klockan sex börjar folk strömma till. Blommiga sommarklänningar, vita skjortor och shorts. Det känns precis som hemma – men vad är det? Sex glada, rödhåriga svenska "skottar" i klanrutiga baskrar. Synd att de bär shorts och inte kilt, tycker vi tjejer. Alla skrattar hjärtligt åt våra skottar, Leif, Krister, Curt, Tommy, Bengt och Lasse (fast hans basker är äkta vara) som glatt poserar framför kameran.

Borden börjar fyllas med medhavda läckerheter, sill, nypotatis, gräddfil, jordgubbar och snaps. Måsten en midsommarafton. Bordsvisorna kommer fram och snart är stämningen hög. Leif och Eva är lekledare och alla engagerar sig i tipsningen om vem som har längst, vem som slickar bäst osv. Fast ingen vet förstås vad som skall mätas eller slickas. Roligt blir det i alla fall när Viveka, Moi och Kerstin tävlar om vem som snabbast kan suga i sig en mugg läsk (eller var det annat i muggarna?) Stämningen stiger i takt med att Lasse, Krister och Björne försöker pricka rätt med penna, fastsatt i snöre runt midjan, i en flaska. Solen glittrar i Lochan och himlen är blåare än någon gång tidigare under vår resa.

Grillar kommer fram och snart osar det som i det bästa svenska villasamhälle en sommarkväll. Enda smolken i bägaren är Leif S kullerbyttan ned för en stentrappa med mjuklandning! i ett nässelsnår till följd av en murken bräda som gav vika. Fy vad det måste värka och svida men han trotsar tappert plågorna och deltar i det fortsatta festandet.

Fredagförmiddagen förflyter lugnt bortsett från att Leif försöker koka vatten i den elektriska vattenvärmaren (av plast) över gasolspisen. De enda skador som uppstår är en deformerad botten, tack vare Evas snabba ingripande. Efter klockan tolv är vi fyra redo att ge oss ut på en kortare tur. Vi kör ned till första bron söder om Fort Williams och följer en underbar väg österut längs en loch in i landet. Vi stannar för publunch och här står redan två vulcancyklar utanför. Det är Mats och Peter som är ute på en egen tur. StorTV visar just slutminuterna i matchen -

Nästa stopp blir vid en liten by med en oemotståndlig "fårshop". Här finns massor av lammprylar, stickade ullkoftor, söta souvenirfår och andra fårprodukter. Krister är glad att vi kör mc. Packutrymmet är liksom mer begränsat än i en bil. En ryggsäck i form av ett får blir det i alla fall. I övrigt respekterar jag att det extra lastutrymmet vi har är reserverat för whiskyariteter.

Tillbaka på campen möts vi att ett tråkigt besked. Hans växellåda har lagt av när de skulle köra från Inverness så vår följevagn är på väg upp för att hämta hem Harriet och Hans. Cykeln är parkerad hos en mc-verkstad. Många telefonsamtal till SOS och jakt på telefonnummer till försäkringsbolaget blir det. Det är ju typiskt nog midsommarafton och sedan helg. Cykeln bara måste komma med färjan och Hans hem. Annars vet man ju inte hur länge det dröjer innan den är i Sverige igen.

Det är redan lördagsmorgon och dags att ge sig av. Vad fort en vecka går när man har roligt. Den här försvann i expressfart. Eftersom vi är en cykel kort åker Hans med Mats och Harriet och Peggy i bilen. En ny upplevelse att sitta på bönpallen?!

Vi kör i regn (vad annars) längs hisnande vägar. Här kan man köra – om det inte varit så mycket bilar. Vi möter ett oavbrutet pärlband av bilar som nu till helgen letar sig upp i de skotska högländerna med vandrings- och friluftshungrande människor som vill fly städerna.

Halvvägs nedför bergen möter oss Terrence, chief för VR i Skottland. Han tar täten och vi dundrar vidare. Så småningom om plattas landskapet ut och vi närmar oss Glasgow. Vi kör längs den välkända Loch Lommond. Här möter ytterligare 3 av VR-Skottland-gänget upp som nu således representeras av hela 33 % av klubben. (De är inte mer än 12 medlemmar i Skottland.) Innan Glasgow åker regnställen av på hälften av gänget. Vill ju vara snygga när vi kör genom Glasgow. Ett ganska förhastat beslut visar det sig tio minuter senare då himlen åter öppnar sig och regnet fullständigt studsar mot asfalten. Nåja, det blir uppehåll när vi når Glasgow och läderställen skall ju inte användas på två dygn så de hinner torka. I bästa VR-stil kör vi kortege genom staden. Gissa om vi väcker uppmärksamhet. Folk strömmar ut ur affärerna och kantar gatorna. De vackra naturscenerierna en turist just plåtar glöms bort och kameran riktas mot detta svenska vikingatåg som drar genom Glasgows gator.

Tanken väcks att vi varje dag under resan skulle ha utsett dagens flirtare. Ungefär som i sällskapsresan 2 (skidresan). Det är alltid någon som glömmer slå av blinkersen efter en korsning.

Vårt boende, mitt i Glasgow, visar sig vara i enklaste laget men det är nära till allt. På kvällen samlas vi på en av pubarna för att tillsammans med Terrence dricka en öl och diskutera motorcyklar. Anna från Stockholm skämtar och säger att hon helst velat bo i fyrbäddsrum eftersom hon har separationsångest efter 8 nätter tillsammans med nyfunna vännerna Kerstin och Kenneth från Broby i Skåne.

Under våra två nätter i Glasgow står cyklarna inlåsta i ett parkeringsgarage ett kvarter från hotellet. När vi tidigt på måndagsmorgon skall hämta ut dem vill inte vår cykel starta. Kris! Vi har ju en färja att passa. Trots att vi i gänget är utrustade med det mesta från plåster till reparationsverktyg är det ingen som har några startkablar. En hygglig bilist som passerar blir räddningen.

Gun-Inger har erbjudit Hans att köra hennes V800 till Newcastle och själv sitta på bönpallen. Det bara är så i klubben. Alla hjälps åt, det är en jätteskön stämning.

Resan till Newcastle har vi förstått gick bra och Hans cykel stod på kajen och väntade när de anlände till färjeläget. Själva fortsatte Krister och jag till Islay och Isle of Arran innan vi tog nästa färja hem till Göteborg fyra dagar senare. Men jag kan garantera att vi saknade alla våra 27 reskamrater så fort vi kommit ut på motorvägen utanför Glasgow. Det var ensamt. (tala om separationsångest) Inga dånande motorcyklar runtom kring. Men vi hade några fantastiska natur- och whisky-upplevelser på öarna innan vi stormade hem. (Det blåste 20 m och vågarna var över 2 m höga mellan Newcastle och Kristiansand.)

Margreth